

Міжнародна організація
журналістів ім. К. Маркса
Ім. №

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 23 серпня 1984 року

№ 101 (3452).

Ціна 2 коп.

РОЗМОВА НА АКТУАЛЬНУ ТЕМУ

Можливості студзагону використати сповна!

Уже не треба доводити, що студент під час третього, трудового — людина, можна сказати, універсальна. Він кладе кладку і стоїть за торговельним прилавком, сидить за штурвалом зернозбирального комбайна і доглядає хворих. А ще збирає урожай на колгоспних полях, стриже овець, бере під опіку «важких» підлітків... Словом, студентські руки до будь-якої роботи беручі і вмілі.

Сьогодні мова піде саме про загони, що задіяні в сільському господарстві. Їх в області майже 30 і трудяться в них 810 хлопців і дівчат. Найбільше — де-в'ять — таких СЗ у Кіровоградському державному педагогічному інституті імені О. С. Пушкіна.

Згадаймо літо 1981-го. У цьому вузі сформовано перший в області загін комуністичної праці «Корчагинець». Місце дислокації — колгосп імені Леніна Знамянського району. Вид робіт — збирання фруктів і овочів, просушування зерна на току. Не можна сказати, що в «Корчагінці» не було проблем. Виявлялися скептики, котрі не вірили у живучість подібних загонів, у те, що вони знайдуть своїх прихильників. Проте щороку бажаною працювати безкорисливо, стає все більше і більше. В цьому переконує такий факт: за останні три роки в області створено шість подібних СЗ. Не тільки в педінституті, а й в КІСМІ та Компаніївському ветеринарному технікумі.

«Спектру» два роки. А стати його бійцем не так просто. Треба пройти щось на зразок конкурсу, де враховується успішність, участь у громадській роботі.

Однаково відмінно тут працюють усі. Вибірало, приміром, часник. Виконати норму, тобто вибрати 150 кілограмів кожному, нелегко. А бійці «Спектру» справилися. Такі зав'язі вони й на інших роботах. Певна річ, претензій до студентів у директора радгоспу «Кіровоградський» М. Д. Лисенка немає. Багато добрих слів можна сказати і на адресу СЗ «Полум'я», «Корчагинець» і «Факел» (всі безкорисливої праці), «Імпульс», «Дружба», «Товариш».

Тепер давайте зробимо невеликий екскурс у недавнє минуле — жнива. У господарствах багатьох районів уже звикли до того, що в гарячу жнивну пору до хліборобів приходять на поміч хлопці з механізованих загонів Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства. Добре зарекомендували вони себе в колгоспах імені Держинського Компаніївського, «Україна» Кіровоградського, імені Щорса Долинського районів. Бійці механізованих — не лише активні учасники жнивної кампанії. Ремонт сільськогосподарської техніки, підготовка ґрунту під наступний урожай, заготівля кормів — це теж справа їхніх рук. До речі, у трудовому договорі будь-якого студентського загону обов'язково стоїть одним з пунктів — «взяти участь у заготівлі кормів для громадського тваринництва». Уже на сьогоднішній день учасники третього трудового тільки під час суботників припасли півтори тисячі тонн зелених кормів. Найкраще тут спрацювали бійці «Оріону» (35 тонн), «Сучасника» (18,5 тонн), «Романтика» Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства (12 тонн).

Студенти в сільському господарстві — відчутна допомога колгоспникам. Це вже доведено давно. Однак, щоб використати таку значну робочу силу з повною віддачею, керівникам господарств треба подбати про все, що необхідно молодим для нормального життя й ударної праці — від фронту робіт до кварти з питною водою. Прикро, але факт, що в деяких господарствах виявилася студентська поміч, певно, зайвою. Саме така ситуація трапилася у колгоспі «Дружба» Знамянського району. Тут планувалося комплексне шефство у кількох галузях народного господарства. Бійці СБЗ мали будувати житлові будинки, жниувати, працювати на колгоспних ланах. Господарство ж не прийняло жодного з трьох загонів. Не сприяє успіхам загону безкорисливої праці «Факел» й адміністрація колгоспу імені Чапаєва Новомиргородського району. Подібні приклади, на жаль, не поодинокі.

Третій, трудовий на фініші. Але з перших же днів вересня йому на зміну прийдє малий осінній семестр. Тисячі хлопців і дівчат — студентів, учнів середніх спеціальних навчальних закладів — відуть на збирання пізніх сільськогосподарських культур. Наскільки зразковою буде їхня праця, залежить не тільки від них самих, а й від того, як їх зустрінуть на місцях.

Хай же трудова осінь-84 стане для них присмком і пам'ятною.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

24 серпня трудящі Молдавії святкуватимуть 40-річчя визволення своєї республіки від німецько-фашистських загарбників. Учора почався трудовий тиждень, присвячений цій знаменній даті. Про те, як готуються до славного ювілею юні пошуковці столиці Молдавії, розповідає сьогодні на сторінках «Молодого комуніста» працівник республіканської молодіжної газети

У пошук включились слідопити

«Молодежь Молдавии» Микола Агапітов.

Рік тому, готуючись до 40-річчя визволення Молдавії від фашистських загарбників, кишинівський міський штаб експедиції «Моя Батьківщина — СРСР» розробив спеціальні завдання для червоних слідопитів кожної школи міста. Пам'ятається, під час їх обговорення виникло запитання: чи не об'являться хлопці й дівчата за таку опіку, чи не зв'яже вона їх творчі замисли. Але побоювання виявилися даремними. Навпаки, житті заходи дозволили уникнути дублювання тем пошуку, підвищити якість роботи червоних слідопитів, і, врешті, — створити своєрідний колективний літопис боєвих дій під час знамен-

ної Яссо-Кишинівської операції. Про те, як вона проходила, можна дізнатись, побувавши в музеях міських середніх шкіл №№ 13 і 28. Там зібрані цікаві матеріали про нашого земляка — Маршала Радянського Союзу С. К. Тимошенка, який під час Яссо-Кишинівської операції координував дії радянських військ.

Тільки за останні два роки у Кишиневі були відкриті дванадцять нових шкільних музеїв. За ініціативою ЦК ЛКСМ Молдавії по місцях форсування Дністра у 1944 році був проведений «Голубий десант». За пропозицією кишинівського міськомкому комсомолу спеціалісти-історики та ветерани заздалегідь розробили для школярів методичні посібники, де зібрані документи, що розповідають про визволення Молдавії від гітлерівських поневолювачів.

Напередодні славної дати в усіх комсомольських організаціях міста пройшли уроки мужності, на яких через сорок років знову зазвучали ряди солдатських пам'яток, повідомлень з поля бою, наказів Верховного головнокомандуючого.

У ці дні в кращому кінотеатрі столиці Молдавії «Патрія» була відкрита виставка експонатів шкільних громадських музеїв Кишинєва. Вона стала своєрідним звітом про зроблену за рік пошукову роботу слідопитів. На виставці, зокрема, представлені цікаві матеріали юних пошуковців із середньої школи № 17. Одержавши завдання «Армійські комуністи у боях за Молдавію», вони побували в багатьох архівах, музеях, зустрілись з учасниками тих подій.

ПРОДОВОЛЬЧА ПРОГРАМА:

ТВІЙ ВНЕСОК, КОМСОМОЛ

Слово у комсомольців тверде

Напередодні жнив у радгоспі імені Куйбішева Бобринецького району відбулося розширене засідання комітету комсомолу, на якому були присутні працівники редакції. Молоді хлібороби поставили собі за мету — зібрати хліб вчасно і без втрат. Нині ранні зернові вже зібрано. Найважливіше завдання нинішнього дня — заготівля кормів. Про роботу молодих розповідає директор радгоспу П. І. Момот.

— Сьогодні вже можна підбити підсумки роботи комсомольсько-молодіжного збирально-транспортного загону № 2, начальником якого був головний інженер радгоспу молодий комуніст Микола Савенко. Живий екзамплен хлібороби витримали з честю. У цьому році погода каверзувала досить часто. За таких умов важко працювати й досвідченим комбайнерам, та наша молода зміна не підвела. Візьмемо, наприклад, Олександра Новикова. Якщо глянути на його жнивний результат, то він значно менший від показників Анатолія Петровича чи Вадима Дурова. Але коли говорити про найкращих комбайнерів загону, то я особливо хочу виділити саме Анатолія Петровича й Олександра Новикова. Перший став переможцем серед жнивників радгоспу, а Олександр у той час, коли його товариші уже намолотили не одну сотню центнерів зернових, ще жаткою ЖРС-4,9 клав у валки горох. Приплиснутий дощами, він не давав змоги агрегату Олександра розвернутись на повну силу. Коли закінчилися жнива в нашому радгоспі, комбайнові екіпажі Анатолія Семенова та Олександра Новикова поїхали допомагати сусідам у колгосп імені Ватутіна Новоукраїнського району.

Чемпіонами жнив у господарстві стали Анатолій Петрович, Василь Боголюбський (він працював у збирально-транспортному загоні № 1) і Анатолій Семенов. Вони намолотили більш як по п'ять тисяч центнерів збіжжя.

У неділю в районному центрі відбулося свято обжинків, а в понеділок члени комсомольсько-молодіжного загону включились у заготівлю сіна. Адже наш район був одним з ініціаторів по півторарічному запасу кормів. Після корегування своїх планів робітники радгоспу дали слово заготовити 5117 тонн грубих кормів, з них 1324 тонни сіна (по тонні на корову), 733 — сінажу і 3060 — соломи та 15 533 тонни соковитих кормів, в тому числі 11 573 тонни кукурудзяного силосу.

Нині закладання зеленої маси в силосні ями проходить швидкими темпами. Кормова кукурудза дає в середньому по 300 центнерів з кожного гектара. З комбайна СК-5 на КСС-2,6 пересів Олександр Новиков. Близько тисячі центнерів кормової маси уже відправив він до сховищ. Щодня по маршруту поля — силосна траншея курсує водій Митрофан Момонт. Під час жнив він працював у комсомольсько-молодіжній ланці Василя Боголюбського, перерізав увесь ужинок комбайнера. На рахунок молодого водія понад 500 центнерів силосної маси. На перевезенні цього корму трудяться також водії — комсомольці Володимир Шлапаченко, Віктор Гур, Анатолій Пукасенко.

Заготівля кормів — справа дуже важлива. Багато членів комсомольсько-молодіжного збирально-транспортного загону № 2 беруть участь у цій важливій сільськогосподарській кампанії. А Анатолій Петрович,

приміром, переобладнав свій комбайн для збирання проса, Анатолій Семенов і Вадим Дуров з помічниками готують «Ниви» для соняшника. А. А. Семеновський, найдосвідченіший комбайнер загону, котрий був наставником молодих хліборобів, ремонтує комбайни РК-6. Адже незабаром — жнива на буряковому лані.

Попереду — збирання зернової кукурудзи, цукрових буряків. Упевнений, що комсомольці не підведуть.

Перший і на зелених жниввах

Комсомольці та молодь нашого району, підтримуючи ініціативу молодих кормозабірників Новомиргородського і Новоархангельського районів, взяли високі соціалістичні зобов'язання — заготовити 102 тисячі тонн грубих і соковитих кормів. 1360 комсомольців і неспівкової молоді візьмуть участь у цій важливій сільськогосподарській кампанії.

Серед правофлангових на заготівлі зеленої маси — переможець районного соціалістичного змагання комсомольсько-молодіжних комбайнових екіпажів на щорічних жниввах Володимир Тишин з радгоспу «П'ятихатський». Більше семи тисяч центнерів подрібненого кукурудзяного відправив він з поля у траншеї господарства.

М. ПОСВИСТАК, заворг Петрівського РК ЛКСМУ.

Знайомтесь: молодий кормозабірничий колгоспник «Комінтерн» Бобринецького району комсомолец Віктор ГРЕЧАНИЙ виконує норму виробітку на ЮМЗ-6 на 130 процентів.

Фото В. ГРИБА.

У НАС
У ГОСТЯХ
ЖУРНАЛ
«СМЕНА»

«Смена»-85»

Дорогі друзі!

За традицією ми хочемо познайомити вас з наступними своїми публікаціями й поділитися з вами нашими задумами: якою бути «Смена»-85.

Журнал завжди уважно вдивлявся в календар знаменних дат, у важливі віхи життя Радянської держави, нашого народу, Ленінського комсомолу. На честь 40-річчя Перемоги «Смена» почала довгострокову рубрику «Жива пам'ять». Разом з читачами ми відкриємо нові, незнані раніше сторінки ратної мужності учасників війни. XII Всесоюзний фестиваль молоді і студентів. Московський. Ідучи за фестивальною лінією «Смени», дорогі друзі, ви прилучитесь до реальних проблем нашої планети.

Немало проблем у нашому житті. Про це пишуть до редакції читачі. Тому в наступному році ми продовжимо рубрику «Лист молодого робітника». Конфлікт на виробництві, умови праці й дозвілля, прохання допомогти розібратися в складній життєвій колізії — все це для «Смени» теми актуальні, і наші кореспонденти готові по тривожному виклику виїхати в будь-яку точку країни.

Робити життя з когось? На чий досвід спертися молодій людині, яка робить перші самостійні кроки? На ці хвилюючі питання читач знайде відповіді в матеріалах рубрик «Герой для наслідування» і «Автобіографії».

Життя складне, в ньому зустрічаються явища, в яких не просто розібратися людині, особливо молодій. Ситуації, з яких треба вміти виходити

гідно. В рубриках «Моральна норма», «Лист до редакції — лист з редакції», «Життя сім'ї», «Закон і ти», «Требач обговорити» відомі публіцисти ведуть розмову саме про такі складні моменти життя.

Багато читачів із хвилюванням прийняли відкриття футбольного клубу «Надія» на сторінках «Смени», яке відбулося в нинішньому році. «Твій співрозмовник — чемпіон» або «Спортивний автограф». Саме за заявками читачів на сторінках «Смени» в наступному році ми збираємося опублікувати матеріали про відомих спортсменів.

А ось ще одна новизна: з першого номера 1985-го «Смена» поведе компетентну розмову про здоров'я молоді. У програмі — найостанніші наукові погляди, практичні поради.

«Музичний вибух» — так характеризують мистецтвознавці масовий інтерес молоді до музичної культури. Про її різноманітні процеси, явища, тенденції ми розповідали у випуску популярного клубу «Музика з тобою», який дає й ґрунтовно пролисає на сторінках «Смени». Редакція продовжить розмову на ці теми.

Особлива розмова про прозу «Смени». В журнал пишуть і найвідоміші майстри, і початкуючі автори. Серед наших постійних авторів Віктор Астаф'єв, Юрій Нагібін, Кайсин Кулієв, Едуардас Межелайтіс, Роберт Рождественський, Віктор Потанін, Римма Казакова, Белла Ахмадуліна, Оліан Семенов, Расул Гамзатов, Микола Дорізо, Володимир Цибін, Леонід

Жуховицький, Лідія Беляєва. Багато з них друкуватимуться на наших сторінках у новому році. Плануємо вміщувати й переклади творів видатних зарубіжних письменників — Пабло Неруді, Ірвіна Шоу, Рея Бредбері та ін.

Близько двох тисяч самодіяльних поетів — робітників, службовців, учнів, студентів та учнів ПТУ — стали в 1984 році претендентами на перемогу у відкритому для всіх творчому конкурсі одного вірша «Земля моя — доля моя». У 1985 році конкурс триватиме, а його тематичний девіз «Любові вік не на заваді», думається, сколихне широкі поетичні сили і, сподіваємось, принесе нам вразливі приклади лірики.

Ви любите гостросюжетної прози? «Смена» друкує в кожному номері повість чи роман-детектив, фантастику, пригодницьку річ радянських і зарубіжних авторів. У новому році журнал розраховує ознайомити вас з новими творами радянських і зарубіжних авторів.

Ви хочете одягатися модно, по-сучасному? Але важливо також виглядати людиною зі смаком, яка вміє урізноманітнити свою одяг не кількістю нарядів, а вмілим її доборою, красивими, сміливими деталями. Як це зробити? Про це — в нашій постійній рубриці «Молодіжна мода».

В конкурсах «Смени» щороку беруть участь десятки тисяч читачів. Учасники шахових і шашкових олімпіад одержують спортивні розряди прямо на дому, посилавши рішення задач поштою. Тисячі передплатників перевірили й збагатили свої знання, беручи участь у наших традиційних конкурсах ерудитів. Здається, судячи по кількості листів, і конкурси кросвордів теж стануть традиційними для «Смени». Консультують читачів, відповідаючи на їх запитання на сторінках «Смени», досвідчені юристи міністерств і відомств.

Запрошуємо вас, дорогі друзі, передплатити «Смену». Двадцять чотирьох журнальних книжок, річний комплект вартістю 8 карбованців 40 копійок; передплата на півроку — 4 карбованці 20 копійок, на три місяці — 2 карбованці 10 копійок.

Передплата приймається без обмежень.

Редакція журналу «Смена».

СЛОВО ПРО РАДЯНСЬКИЙ ХАРАКТЕР

ДІВЧИНА, КОТРУ Я НЕ ЗАБУДУ

Джеймс Олдрідж, лауреат міжнародної Ленінської премії «За зміцнення миру між народами»

Під час війни в складі групи журналістів я відвідав Севастополь зразу ж після його звільнення. Ми вилетіли на літаку з Москви і приземлились у Сімферополі, а звідти на джипі пересікли Крим. В ті дні бійцям Червоної Армії ще доводилося наштовхуватись на окремі вогнища опору недовбитих фашистів. У горах ще чулась стрільба. Коли ми під'їжджали до зовсім пустого Севастополя, зустріли дівчину-регулювальницю в червоноармійській формі.

На вигляд їй було років шістьнадцять, хоча, можливо, вона була і старша. Там на підступах до зруйнованого міста, в покритій пилюкою гімнастерці, в береті і чоботях вона невеликим жезлом так вправно спрямовувала рух грузовиків, джипів, мотоциклів і танків, що нагадувала заправського постоваго з центральної московської вулиці. Правда, вулиці не було. Місто лежало в руїнах. Дівчина привабливала своєю цвітучою молодістю. Хоч я і сам в ту пору був дуже молодим, все ж серце моє наповнювалось співчуттям до всіх молодих радянських воїнів, чоловіків, жінок, змушених присвятити юність запеклій битві з ворогом. Усео важкість війни, як правило, в знайшій мірі виноситься на своїх плечах молоді, і ця регулювальниця не була винятком. Однак в її очах, в її цютовому обличчі, в тій серйозності, з якою вона виконувала свою роботу, було щось особливе. Дивлячись на неї, я інстинктивно відчув, що суспільство, яке народжує таких людей, непереможне. Вона була його втіленням, хоча і не усвідомлювала цього.

З того часу, коли мене охоплює тривога за долю нашої планети, я завжди згадую цю дівчину. Вона знала, що їй робити, і, незважаючи на молодість, без вагань несла, як кажуть, свій хрест.

Взагалі-то я не думаю, щоб молоді у різних куточках земної кулі так вже відрізнялись одна від одної. Всі молоді люди хочуть працювати, прижити користи і бути упевненими в тому, що в житті їм пригортається широка, світла дорога. Але різниця все ж є. Особливо тепер, коли у нас в країні

шістнадцятирічні вже не впевнені в тому, що зможуть одержати роботу. Вони знають, що найшвидше не знайдуть її. Досить часто в наших промислових містах зустрічаєш молоді, у котрій вже немає юнацького завзяття, тому що майбутнє її безпросвітне. Шоста частина англійської молоді у віці від 18 до 25 років не має роботи, і у неї нема ніяких перспектив на її одержання.

До 1987 року в найбільш промислово розвинутих районах нашої країни тридцять процентів молоді поповнять лави безробітних, а багатьом її представникам у віці до двадцяти років так і не доведеться працювати.

Тому, коли я дивлюсь на радянську молоді, я бачу не просто юнаків і дівчат. За останні сорок з лишнім років я дуже часто бував у Радянському Союзі, і мені доводилось бачити і розмовляти з вашою молоддю. І не тільки розмовляти. Я бачив, як вона трудиться і в буквальному сенсі слова зростає. На моїх очах разом з нею росло і все радянське суспільство. Дбання про молодість лежить в основі усього суспільства, і воно, в свою чергу, дбає про нього.

В нашому суспільстві — зворотня картина. Важкість буденного життя майже немінуче приводить до того, що нашу молоді навчають лицемірства: лицемірства у відносинах один до одного, лицемірства у виконанні своїх обов'язків перед суспільством, лицемірства — висловлюючись високим стилем — перед самим собою в розумінні обов'язку людини перед людством.

Коли я думаю про цілеспрямованість вашого суспільства, коли спостерігаю, як багато хлопців і дівчат трудяться з переконаністю в правильності того, що роблять, вірять у свої сили, вірять у стабільність, розумність і справедливість своєї суспільної системи, я знову згадую регулювальницю на околиці Севастополя, яка серед руїн, в метушні військового часу, зберегла всі ці чудові якості. Я вважаю, що все це в ідеалі повинно бути типовим для молоді будь-якої країни. У тому, що це характерне для радянської молоді нашого часу, доведено багаторазово, в умовах і війни, і миру.

ЛИСТ МОЛОДОГО РОБІТНИКА

Економити себе?!

З недавньої пори я опановую складну професію електротехніка.

Щоб якомога краще вивчив спеціальність, мене прикріпили до літнього, досвідченого електрика, який багато років пропрацював в енергоцеху. Він показав мені, як треба заряджати лампи, і ми взялись за справу. З першою я провозився досить довго, але поступово у мене стало виходити дедалі швидше і краще. Дивлюсь, я вже нітрохи не відстаю від свого наставника, а після обіду, на свій подив, взагалі перегнав його. Ну, думаю, діла! А він дивиться на мене і посміхається...

Я, чесно кажучи, чекав похвали. Але досвідчений майстер здивував мене такою настановою:

— Тебе що, в ший штовхають? Куди ти спішиш? Кого випередити хочеш — самого себе? Ти подумай: робота легка, будемо гнати — зробимо швидко, тоді майстер інше завдання дасть, дивись, поважче. Навіщо воно тобі?

Так я взяв першу заповідь електрика. Поважають і не переступають її досить багато. Хоча люди в цеху загалом й непогані.

Сергій ПИЛЬНИК.
Мінськ.

На ударну комсомольську.

Фото С. ВЕТРОВА.

МИКОЛА ГРУЗДЬОВ, ФРЕЗЕРУВАЛЬНИК
ВЛАДИМИРСЬКОГО ТРАКТОРНОГО ЗАВОДУ

ПОЗИЦІЯ

Одне можу сказати з певністю: таких «наставників», з якими зустрівся Сергій Пильник, треба гнати в три ший. З наставників гнати, розуміється. Адже йому наплювати, що перед ним людина, яка ледве вступає в життя, яка хоче вчитися, хоче зростати... Попрацюй з таким шефом подовше — так і залишишся на найнижчій сходинці у своїй справі. На одному із заводів виступили з починком: «Кожен досвідчений робітник — вихователь молоді!».

Звучить красиво, але зовсім неправильно, коли хоч трохи задуматися. Знаємо ми — ні, все-таки не кожен.

Був на одному сусідньому підприємстві досвідчений токарь, який забезпечував увесь цех певними деталями. Упевнено виконував норму на 110—115 процентів. Але одного разу він надовго захворів, поставили на цю операцію зеленого новачка. Ще сумнівалися: чи не підведе? Новачок у перший же день дав майже три норми.

Особливий талант? Зовсім ні. Коли зацікавились, розібрались в цьому «феномені», виявилось, попередній токарь уміло водив за ніс технологів, нормувальників, приховував можливості свої і верстата, щоб не підвищили норму.

Мої товариші їздили в відрядження на тракторний завод — допомогти треба було спорідненому підприємству. І ось що розповідають.

Приїхали вони, стали до верстата і виконали, не надриваючись, майже дві норми — це на новому місці і чужому обладнанні! Назавтра — і того більше. Як заметушились місцеві верстатники!

— Чи ви у своєму розумі? — кажуть. — Ви-то поїдете, а нам залишатися. Зай-

майтесь трудовими подвигами у себе вдома.

Відчуває ситуацію? Та ж сама, що в листі з Мінська. Ні, все-таки не з приватного випадку, не з пустого приводу напав на С. Пильника. Питання хоч і не задано прямо, але проглядає між рядками: чи варто насправді повністю викладатися на роботі, чи не краще поберігти сили? Раз мене в «шій не штовхають», значить, на заводі все йде нормально, кому потрібна моя заподадливість?

Насамперед тобі самому потрібна. Ось про що я хотів би сказати Сергію: припустимо, послухаєш ти поради свого «наставника», призначившись до його роботи. А потім доведеться тобі працювати з вимогливою людиною, в сильній

бригаді. Сам розумієш, одразу перебудуватися не зможеш; руки відвикли, сміливості нема. Ось тоді буде по-справжньому важко. Уяви, якщо раптом виявиться, що ти ледар чи неумілець... А рано чи пізно люди обов'язково це побачать: не зійшовся ж світ клином на таких, як твій «досвідчений електрик».

Відомо, що хороші музиканти щодня грають по кілька годин, а коли зроблять «перепочинок» хоча на день-два, зразу відчувають — не та техніка... Певний, це стосується будь-якої професії: якщо сьогодні ти дав собі послаблення в чомусь, значить, зробив крок назад, і завтра... тобі доведеться заново переборювати пройдений уже ступінь.

НАЙБІЛЬША НАГОРОДА

Ледь-ледь світало. Володя вже прокинувся, але ще продовжував лежати у солодкому напівсні. Уява малювала гарні картини: то золоте поле озимої пшениці, на якому легенький вітерець погойдував важкі, мов свинцем налиті, колоски, то лан, уквітчений неповторними жовтогарячими соняхами, схожими на сонце, то темноту плантації цукрових буряків.

— Встану сьогодні раніше від батька, — подумав Володя, і глянув на сусіднє ліжко, але воно вже було дбайливо прибрано. Тихо відчинилися двері спальної й зайшов Віктор Андрійович.

— Попорався по господарству. Матері менше мороки буде. А нам уже час і на бригаду відчаливати. ...Цей звичайний черневий ранок для Володі був особливо пам'ятним. Зібрався весь колектив

бригади у ленінські кімнати будинку механізаторів. Тут і зачитали Указ Президії Верховної Ради СРСР про нагородження Володимира Петренка. Були теплі, щирі поздравлення й побажання. Та все ж найбільш пам'ятними залишилися батьківські слова: «Перша висока нагорода зобов'язує тебе, сину, працювати ще краще!».

Того дня сплило в пам'яті Володі все його коротке трудове життя. Закінчив десятирічку. Разом з атестатом зрілості одержав і посвідчення механізатора третього класу. Як і його ровесники, Володя подумками жив мрією стати космонавтом. А тому без усяких вагань здав документи до Київського політехнічного інституту на радіотехнічний факультет. Та не набрав потрібних балів. Повернувся додому засмучений.

Віктор Андрійович не дорікав сину. Рука лягла на плече юнака. — У тебе є почесна професія. Тож приходи у бригаду...

Спочатку Володимир водив Т-74, потім ЮМЗ-6. Працював помічником комбайнера на «Ниві». На курсах у райкомі ДТСААФ опанував професію водія. Прийшов час і колектив механізаторів випровадив Володю до лав Радянської Армії. Через два роки воїн-зв'язківець В. Петренко повернувся у рідний колектив. І знову з головою поринув у складну хліборобську справу.

Перед жнивими 1982 року у Володі сталася з батьком відверта розмова. — Нам позаріз потрібні комбайнери. Може, ти сядеш? — з надією подивився в очі синові...

5088 центнерів зерна з бункера «Ниви» вивантажив тоді молодий ком-

байнер. Показник порівняно невисокий, а все ж у збирально-транспортному загоні це був найвищий намолот.

А от попередні жнива, за які удостоєний високої нагороди, стали для комбайнера — комсомольця справжнім тріумфом. Агрегат Володимира утримував першість по намолоту не тільки в загоні, а й у колгоспі. З площі 240 гектарів зібрав 5617 центнерів зерна і залишив позаду відомих майстрів пшеничного лану М. Ю. Донця, В. П. Чабана, В. І. Демиденка, за плечима яких уже не одні жнива.

Бути попереднім й вести за собою інших — справа не з легких. Торік, коли на початку жнив агрегат Володимира вирвався у лідери, дехто сумнівався, чи вистачить запалу на всю гарячу пору.

Володя, намагаючись не вибитись з ритму, в яко-

НАШ СУЧАСНИК

му розпочав жнива, спланував роботу так, що з кожним днем намолати зростали. Всі у загоні, як і в колгоспі, примітили, що комбайн Володимира Петренка на кожному полі мав вищий вихід зерна з гектара від інших.

— Як цього добиваєшся? — поцікавилися більш досвідчені колеги.

— Закрив усі канали втрат на комбайні. Адже ретельний обмолот зернових залежить перш за все від хліборобської совісті, — відверто і широко говорив Володимир.

Зібрати урожай без втрат, мати найвищий намолот — це кредо комбайнера-комсомольця. Напередодні жнив на польовому стані тракторної бригади, де трудиться Володимир і яку очолює його батько Віктор Андрійович, відбулася районна нарада молодих комбайнерів. Щедро ділився Володимир задумами на найближчі жнива.

Чим же схожі батько і син — механізатори Петренки? Характерами?

Ні. Віктор Андрійович завжди спокійний і врівноважений, небагатослівний. Спочатку все обмірковує, а вже потім скаже своє слово. Володя може без зупинки говорити й говорити, грохи з гумором, але завжди відверто. Молодим це притаманне.

Єдина у них любов до землі-матінки. Обережні у складну хліборобську професію. Завжди обоє у творчих пошуках. А втім, хіба можна зробити перелік усього, що об'єднує землеробів у загальних турботах сьогоднішнього дня!

Перші нагороди. У Петренка-старшого медаль «За трудову доблесть», а в його сина — «За трудову відзнаку». Нині у Віктора Андрійовича красується на грудях орден Леніна. А у Володі все попереднє. Найбільшою ж нагородою для батька є те, що його стежиною пішов і син.

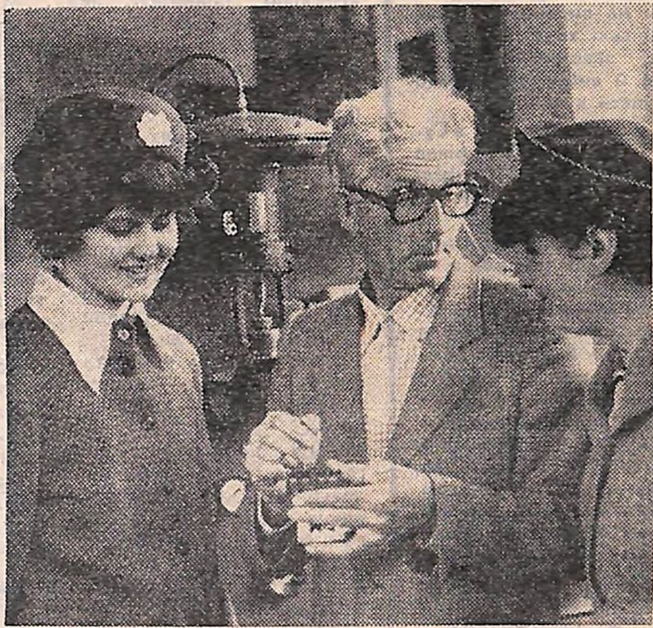
А. МОСІН.

Колгосп «Росія», Новоукраїнський район.

На знімку:

майстер виробничого навчання Капітанівського МПТУ № 10 Аркадій Віталійович Федоренко серед своїх вихованців.

Фото
М. ГЕЛЬМАНА.

Роман ПОПОВИЧ

Співаю тихо знов і знову

Співаю тихо знов і знову
Про сонце, вітер, світлий лан,
Про цвіт у вибалку терновий
Та про небесний океан.

Співаю край, де ріс і вгору —
До сонця — пнувся, як хміль,
Скупався у житейським морі,
Узнав, чому хліб і сіль.

Співаю руки дужі, вмілі —
Ті руки, що пізнали труд,
Кують Вітчизні добру силу
І мир планеті всій несуть.

19—21 серпня 1983 р.

м. Кіровоград.

ШКОЛА ВРОЖАЙНОГО ПОЛЯ

Живнє поле приймає перший екзаме́н на трудову зрілість у майбутніх інженерів аграрного виробництва. Тридцять студентів Кам'янець-Подільського сільськогосподарського інституту, об'єднавшись у спеціалізований загін, ведуть збирання хліба в навчально-дослідному господарстві вузу.

Усі роботи — починаючи з підготовки техніки до виходу в загінки й закінчуючи перевезенням зерна — юнаки й дівчата виконують самі. Вони відремонтували п'ятнадцять комбайнів, відрегулювали живарки та автомашини. Загін уклав договір про бригадний підряд, працює з використанням вахтового методу. Керівництво подбало про технічне та побутове обслуговування молодіжного підрозділу. До його послуг — ремонтна «летучка» з набором необхідного обладнання, інструментів, запасних частин.

С. ШУМАХЕР,
кор. РАТАУ.

ДО 40-РІЧЧЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В БОЛГАРІЇ

ТАМ ВІН СТАВ КОМУНІСТОМ

У ніч з 21 на 22 червня 1941 року черговим по батареї був старший сержант, комсорг Антін Рибачок. Після команди «вперед», яка його не стосуналася, він пройшов по розташуванню батареї, перевіряючи караул. Оце б побачили його батько з матір'ю! Ні, краще б самому пошукати в церкві батьківську хату, зустрітись з друзями.

В 1938 році, коли Антона призвали до лав Червоної Армії, його, активного комсомольця, рекомендували до школи молодшого комснладу. Після її закінчення був призначений помічником командира вогневого взводу, а комсомольці батареї обрали його своїм ватажком. Брав участь у звільненні західноукраїнських земель...

Потім спогадів враз урпагу, що повільно наближався. Літаючи і раптом майнула: «Не паши!» Так почалася для нього війна... Третього травня 1943 року, — згадує Антін Йосипович, — наші поляки, що входили до складу Дев'ятої ар-

мії, почав готуватися до наступу. І росляного ранку 12 травня ми провели артілдоготовку, після якої вперед пішли танки й піхота. За два дні відступили фашисти на 25 кілометрів.

Ні, це ще не був той нестримний наступ, яким пізніше на весь світ прославили себе радянські воїни. Але він народжувався саме у таких кровопролитних боях. Усього шість гармат залишилося в полку, коли він став на позиції за 30 кілометрів від Сталінограда. Тут відбуло повновнення.

І знову — бої, бої, бої... І ОМУ, Антонові Рибачку, вилетіло цистерна з вибухівкою од ворога не лише від Кіровоградщини та Молдавію. Визволителем прийшов він на землю братньої Болгарії. Тут під містом Балчик, одержав з рук начальника політвідділу армії партійний квиток.

Сьогодні старший лейтенант у відставці Антін Йосипович Рибачок на заслуженому відпочинку. В міру своїх сил бере участь у колгоспному виробництві; часто зустрічається ветеран з учнями середньої школи, розповідає юним односельчанам про революційну місію Радянської Армії, про дружбу між народами.

Підуть у Сухий Ташлик листи з Балчика. То пише полюбленим Іваном Апостолом Ташев, а яким подрузився в далекі дні спільної боротьби з фашизмом.

Колгосп, де з перших днів його заснування (1929 рік) трудиться Антін Йосипович Рибачок, комсомолець тридцятих років, називається «Дружба». Ця назва символізує основу могутності наших братніх народів. Проче й говорить щоразу Антін Йосипович, зустрічаючись з молоддю.

І. КОТОВСЬКИЙ,
С. Сухий Ташлик,
Вільшанський район.

До редакції надійшов лист, автор якого (судячи з написаного, людина принципова, освічена) ганьбив

двох жінок-п'яниць колгоспу імені Калініна Новоградківського району, називав прізвища, детально

зупинявся на життєвих ситуаціях, де ці, за його словами, «п'яниці й ледацюги показали себе», згадував

і людей, які сприяють деградації цих жінок. Підпис: Шевченко Д. А. Як з'ясувалося, людина з таким

прізвищем та ініціалами на території колгоспу не проживає. Отже, лист анонімний. Як не як, а факти,

викладені у листі, вимагали перевірки.

Село Погребнякове зустріло заасфальтованим вуличками, чепурними будиночками... І навіть не хотілося вірити, що десь тут, неподалік, засіло людське неблагополуччя, причина якому — пияцтво...

Заглянула одразу до ма-

— Люблю батька, — каже Вітя, — він — не мати. Ніхто про нього поганого не скаже. А вона... Вона — п'є!

Подивився на мене пильно — чи зрозуміла? Мовчав. Хотіла, щоб продовжив перший.

«ЯКЩО З ТАКОЮ МАТІР'Ю ЖИТЬ...»

ЛИСТ ПОКЛИКАВ
У ДОРОГУ

газину. Недаремно, адже автор листа сповідав, що «продавець дає на список» (тобто, коли покупець не має грошей, то можна розрахуватися після зарплати). Але про це пізніше...

— Де живе Ганна Комар? — запитує в старенької бабусі.

— Та он же, її хату за версту побачиш, — бур'яном заросла по самі вікна. Нащо вона вам? З неї толку...

Що саме так, пересвідчився одразу. Змучена горілкою, ледь на ногах тримається.

— А де ваш син?

— Навіщо він вам? Я його мати. Не оддам нікуди. Що вам треба? На рибний ловлі він...

...Хлопчик зручно повисів біля колгоспного ставу. Лише посвітлювала волосінь та іноді зривалось переможне: «Е!». Вітя Комар — веснякуватий худенький хлопчик. Як і кожен в свої десять — трохи задерливатий, як і кожен — справедливий і компанійський. Але очі...

Сиділи, говорили. Про друзів, про школу. Без ніяких записів. Не наважувалася запитати про головне. Перейшла розмова про батька. Раніше дізналася, що тракторист він першокласний, людина хороша, твереза.

— Свариться часто. Все з-за неї. День і ніч п'є. Спати не дає. Лається. Б'є мене ні за що. Я її скільки просив, мамко, не пий! А вона не слухає.

— А що ти їв сьогодні?

— Качанив зранку наварила. А оце риби наловлю, та з батьком повечереємо, бо вона їсти рідко варить. Якби не батько... Він іноді готує...

— А де мама працює?

— Як де? Ніде. Її нема коли — вона ж п'є.

— А гроші де бере?

— В магазині на список.

Батько казав тіті Тамілі, щоб не давала, а вона дає. Тоді батькові соромно і він розраховується...

Знову я в магазині.

— На який список? Що ви дітей слухаєте? Нічого не знаю! Не давала і не даю без грошей, — заперечує Кресальська. — Хіба що місяців зо три тому. А тепер — ні!

Людська щедрість — діло велике, потрібне, коли за нею стоять побажання найкращого, а не удавана доброчинність...

Секретар партійної організації колгоспу Г. І. Оводенко говорить:

— Ганну Комар рік тому виключили з колгоспу. І на сільських сходах розбирали, і так скільки разів розмовляли — не допомагає. То що з нею робити? На примусове лікування відправляти? Клопотів багато. Легше в найкращій будинок відпочинку дістати путівку.

«Клопотів багато»? А який мізер вони в порівнянні з го-рем десятирічного Віті? Чим виміряти його потайні сльози? Плакав почамі, щоб ніхто не бачив. Плакав, коли п'яна мати пі за що ні про що поб'є, коли дехто кидав: «Будеш таким, як і твоя мати», плакав, коли батько, прийшовши з роботи, стояв біля плити. Ночами плакав, щоб ніхто не бачив.

«А куди чоловік дивиться, якщо він такий тверезий та трудящий?» — відчувала запитання скептичного читача.

Життя разом прожили, трьох дітей виростили, двоє вже одружені, виїхали з колгоспу. Та й Ганна, люди казали, трудилася, поки дурманяче піло (інакше не назвеш) виманило у дітей маму, довіру, нарешті святість.

— А ти любиш свою маму?

Мовчання. Воно було багатослівнішим і болючішим, ніж жорстоке «ні». Переді мною сиділа доросла в свої десять років людина. Доросла пережитим.

— Я хочу, щоб вона, як і всі люди, на роботу ходила, щоб з неї не сміялися... Як-що з такою матір'ю жити...

Це горе не лише Віті, а й наше з вами. Безперечно, виросте хлопець, може, стане хорошою людиною. Та чи забуде виплакані ночі, чи забуде обкрадене дитинство? І ким? Рідною матір'ю. Сто-ронній людині довіритися, а не їй. Тільки не їй.

Стає моторошно, коли згадала довірливе веснянкувате обличчя, що так не гармонувало з кричущим болем в очах, і слова:

— Якщо з такою матір'ю жити...

Ще не пізно, Ганно, твє-резо оцінити свої вчинки, адже вам лише сорок три.

За другу жінку, ім'я якої згадувала автор листа, зараз говорити було б зайвим. Випивала, сім'я розвалюва-лася, але вчасно зрозуміла вона, в яке провалля потра-пила, переборолала себе.

Даремно автор листа при-крився вигаданим прізви-щем. Про такі речі треба говорити відкрито, вголос. Щоб совість чистою була.

Н. ЗВЕКОВА.

Триває другий тур

На стадіонах республіки відбувся другий тур фінальних змагань Всесоюзної першості з футболу серед команд шостої української зони, які ведуть боротьбу за тринадцяте—двадцять шосте місце. «Зірка» в ньому участі не брала.

Наводимо результати матчів: «Металург» (Дніпродзержинськ) — «Буковина» (Чернівці) — 2:1, «Атлантика» (Севастополь) — «Дніпро» (Черкаси) — 3:0, «Океан» (Керч) — «Спартак» (Житомир) — 2:1, «Шахтар» (Горлівка) — «Динамо» (Ірпінь) — 2:0, «Стахановець» (Стаханов) — «Десна» (Чернігів) — 3:1, «Маяк» (Харків) — «Поділля» (Хмельницький) — 3:1.

Таблиця на сьогодні має такий вигляд:

	І	В	Н	П	М	О
1. «Нива» Ж.	25	12	4	9	32—22	28
2. «Спартак»	26	11	6	9	38—31	28
3. «Буковина»	26	10	7	9	30—26	27
4. «Шахтар»	26	10	6	10	30—26	26
5. «Зірка»	25	9	7	9	36—30	25
6. «Малі»	26	9	5	12	26—29	23
7. «Атлантика»	26	7	9	10	26—31	23
8. «Десна»	26	6	6	14	26—43	18
9. «Динамо»	26	5	8	13	21—41	18
10. «Поділля»	25	7	3	15	29—42	17
11. «Металург»	25	5	7	13	25—39	17
12. «Стахановець»	26	5	7	14	24—41	17
13. «Океан»	26	5	7	14	22—45	17
14. «Дніпро»	26	1	7	18	7—39	9

Третій тур — 25 серпня. «Зірка» його проведе на виїзді. Вона у Бережанах, що на Тернопільщині, зустріне з місцевою «Нивою».

Представники колективу фізкультури колгоспу імені Суворова не раз ставали переможцями районних шахових турнірів в Устинівці.

На знімку: кращі сіпські шахісти Віктор ШЕВЧЕНКО, Валентина ШЕВЧЕНКО та Григорій ГРУНТОВИЙ.

Фото М. САВЕНКА.

ХОКЕЙ НА ТРАВІ

АВАНГАРДІВКИ — У ЗБІРНИЙ РЕСПУБЛІКИ

Ми вже повідомляли, що хокейна команда дівчат з кіровоградського «Авангарду» (тренер В. Ф. Шептицький) на початку літа стала бронзовим призером першості України з хокею на траві. За результатами цих змагань три кіровоградки — учениці машинобудівного технікуму Тетяна Мотузенко, Наталя Василевська та будівельного технікуму — Гульнара Алієва

(капітан «Авангарду») були включені до складу збірної республіки. Недавно в Донецьку відбувся півфінал першості країни серед хокейних команд дівчат 1968—1969 років народження, де спортивну честь республіки захищали і три наші землячки. Провісши всі матчі на високому рівні, українські хокеїстки впевнено завоювали перше місце й виборили право виступати в фіналі.

А минулого тижня в Сумах завершився фінал першості країни. У складі збірної України виступала Тетяна Мотузенко. На жаль, інші дві кіровоградки за станом здоров'я не змогли виїхати до Сум.

Переможцями першості країни стала збірна Москви — 8 очок, а другим призером — збірна України, у якій на очко менше. Тетяні Мотузенко разом з її подругами по команді було вручено срібну медаль і Диплом другого ступеня спортивного комітету СРСР. Юній кіровоградці присвоєно почесний розряд кандидата в майстри спорту.

Ю. ПОВОРОЗКА,
завідуючий навчально-спортивним відділом облспорткомітету.

Мушкетери.

Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕНКА.

«ДРУЖБА-84»

Гостра боротьба у фінальній гонці переслідування на чотири кілометри дала видатні результати. Переможець Гінтаутас Умарас з Каунаса показав час 4 хвилини 33,63 секунди, а його суперник — Берд Діттерт з НДР — 4.34.88. Обидва вони перевершили недіючий світовий рекорд Діттерта (4.36.47). На жаль, згідно з правилами рекорди в цьому виді не фіксуються у фіналі, а тільки в попередніх заїздах, в яких спортсмени стартують один.

У другому турі міжнародних змагань «Дружба-84» з хокею на траві, які проходять на малому стадіоні «Динамо», достроково визначилися дві команди, що продовжать боротьбу в півфіналі. Це — збірна СРСР-1, яка виграла у команди Зімбавве — 9:1 (6:0) і збірна СРСР-2, що добилася успіху в матчі з хокеїстами НДР — 1:0 (1:0).

Дружня атмосфера оточує нас на турнірі в Москві, нам виступати тут цікаво, приємно, сказав кореспонденту ТАРС віце-президент федерації хокею на траві Зімбавве і член Національного Олімпійського Комітету Ісмаїл Муса.

(Кор. ТАРС)

Регата «Операція «Дніпро-84» фінішувала

Стала традицією участь представників світловодських яхтклубів — заводу чистих металів, комбінату твердих сплавів і тугоплавких металів у крейсерських гонках найбільшої протяжності, що влаштовує Київський крейсерський яхтклуб.

Завершилася чергова регата під вітрилами, що мала назву «Операція «Дніпро-84», маршрут якої Київ — Світловодськ.

Для участі в цих популярних змаганнях, присвячених 40-річчю визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників до столиці республіки прибули яхтсмени Дніпропетровська і Черкаси, Харкова і Кременчука, спортсмени київських яхтклубів, наші земляки, а також екіпаж яхти «Мінськ» з братньою Білорусі.

Відбувся урочистий па-

рад 30 яхт в акваторії Київського крейсерського клубу. Перед 110 учасниками регати, ветеранами Великої Вітчизняної війни, численними шанувальниками спорту виступив голова ради ветеранів Дніпровської військової флотилії капітан першого рангу у відставці І. Ф. Песков.

«Операція «Дніпро-84» мала військово-патріотичну спрямованість. На кожному з п'яти проміжних фінішів яхтсмени зустрічались з учасниками битви за Дніпро, зокрема, з Героєм Радянського Союзу, ініціатором створення меморіалу на Букринському плацдармі В. В. Білодідом, воїнами — визволителями Черкащини.

Заключний етап гонки завершував фініш у Світловодську. Тут було влаштоване водно-спортивне свято і підбито підсумки змагань. Регату виграла в

групі найбільших яхт «Енергія» (м. Київ, капітан екіпажу С. М. Хрусталюв, член яхтклубу «Енергетик» Київського будівельно-монтажного управління «Південномонотеробуд»), в групах середніх і малих кильових яхт — черкаський «Адмірал» і київський «Лотос». Серед швертботів успіх випав світловодському екіпажу яхти «Корсар» (капітан, рульовий першого класу першорозрядник В. В. Пашкалян, яхтклуб заводу чистих металів).

Важливим заходом військово-патріотичного виховання молоді стала спеціальна гонка всіх крейсерських яхт за маршрутом Світловодськ — острів Зміїний, де в осінні дні 1943 року відбувалися запеклі бої і тривало форсування Дніпра в районі колишнього міста Новогеоргиевська.

І. КАРАНТ,
громадський кореспондент «Молодого комунара»,
м. Світловодськ.

«Прошу повідомити адресу...»

Отже, для вас, шановні випускники північного року, позаду безтурботливе шкільне життя. Попереду — перші кроки у самостійності. Звичайно, для більшості юнаків і дівчат немає проблем ким бути, чим займатися. Вони визначилися ще зі школи. Але, судячи з пошти, що надходить на адресу редакції, певна частина вчорашніх школярів сумнівається у правильності свого вибору і просять поради. Інші хочуть взнати адреси деяких навчальних закладів. Безперечно, буквально на кожен лист ми відповісти не можемо ні через газету, ні особисто. І не тому, що пошта надто велика. Часто наші автори чи то забувають, чи, можливо, не хочуть повідомляти своїх справжніх імен і ховаються під абривіатурою на кшталт: Т. С., В. Ю. або у наказовій формі вимагають: «Негайно повідомте, де можна вивчитися на...».

Трапляються й такі адресати, які відразу хочуть стати «і телефоністом, і бортипроводником, і вчителькою початкових класів». Погодьтеся, друзі, що в таких випадках дати вичерпну відповідь, щось конкретне порадити нелегко. Тому не ображайтеся ті, кого ми залишаємо поза нашою увагою. Ваш лист попав до рангу саме таких «важких» листів.

І все ж значну кількість прохань стосовно вибору професії ми задовольняємо. «Моя найближча подруга Ольга і я хотіли б оволодіти однією з найгуманніших професій — професією будівельника. Знаємо, що в Кіровограді є будівельний технікум. Розкажіть коротко про цей навчальний заклад», — запитує Тетяна Юрченко з Новоархангельського району.

Ользі і Тетяні відповідає викладач Кіровоградського будівельного технікуму В. О. Ткаченко:

— Дівчата, якщо ви любите допитливі, не боїтеся труднощів і бажаєте зводити своїми руками житлові квартали, сучасні промислові підприємства, заклади культури, без вагань вступайте до нашого навчального закладу. Технікум має всі умови для навчання й відпочинку молоді. У його розпорядженні прекрасні навчальні класи і майстерні, спортивний зал, гуртожиток. По закінченні навчання з відзнакою випускники мають право вступати до вузів без вступних екзаменів.

Любов Олійник з Долинського району мріє про професію медсестри. Вступай, Любо, до Кіровоградського медичного училища (проспект Комуністичний, 16).

Марта Краснова з Бобринського району мріє пов'язати своє життя з естрадою, а Світлана Соколан запитує про професію гримера та бібліотекаря. Дівчина перейшла до восьмого класу і ще має час подумати, якій спеціальності віддати перевагу.

Марто, у Києві є училище естрадно-циркового мистецтва (площа Перемоги, 1).

Світлані ж радимо запам'ятати дві адреси — Одеського театрального художньо-технічного училища (вул. Червоної Гвардії, 17) та Олександрійського культосвітнього училища (вул. Дірови, 47).

Значимо успіхів усім нашим авторам!

Т. СТОРОЖУК.

В. о. редактора
В. АФАНАСІЄНКО.

КІРОВОГРАДСЬКЕ СЕРЕДНЄ МІСЬКЕ
ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 2 ІМЕНІ
ГЕРОЯ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ О. С. ЄГОРОВА

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ УЧНІВ

НА 1984—1985

НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на такі спеціальності:
на базі 8 класів зі
строком навчання 3 роки:

лицювальник - плитковик, штукатур, маляр будівельний, муляр, монтажник по монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій, машиніст крана (кранівник) по управлінню баштовими самохідними кранами, електрослюсар (будівельний), машиніст екскаватора, машиніст бульдозера;

на базі 10 класів:
монтажник по монтажу сталевих та залізобетонних конструкцій, електро-монтажник по освітленню й освітлювальних мережах, опоряджувальник (будівельних робіт, фінансувальник залізобетонних конструкцій).

Учні забезпечують гуртожитком, триразовим харчуванням, одягом, підручниками. Під час виробничої практики

вони одержують 50 процентів заробітку.

Осіб, які закінчують училище на «4» і «5», направляють на навчання до вузів і технікумів.

Приймають юнаків і дівчат, яким виповнилося 15 років.

Початок занять — 1 вересня.

Вступники подають такі документи: заяву на ім'я директора, автобіографію, характеристику, документ про освіту (оригінал), свідоцтво про народження або паспорт, довідку з місця проживання та про склад сім'ї, медичну довідку (форма № 086/у), 6 фотокартки 3х4 см.

Адреса училища: 316026, м. Кіровоград, вул. Червонозорівська, 23. Телефон: 7-14-17, 7-12-81, 7-34-71. Іхати автобусами №№ 2, 14 до зупинки «Вул. Мічуріна» або тролейбусами №№ 2, 6, 4 до зупинки «Буддисталь», «Вул. Короленка».

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінка, 2.